

е слянцето, да потъгли камъ себѣ си такова голѣмо страшилище, каквато е земята? Ама да е живѣ синѣтъ на мойятъ господарь, че ми помогна да са усѣта и за това нѣщо, и така ми той разказа за тия работи, щото азъ много са засрамахъ, че сами не сжмъ са усѣтилъ до сега. А сичката мъдрость тука била такава, че слянцето намъ са само чини мъничко, а наистина тò не е такова. То ни са чини, че е не по-голѣмо отъ едно тарулче само за това, защото е много наджлечъ отъ насъ. Азъ и сами знаѣхъ и одавна знаѣхъ, че отджлечъ сѣко едно нѣщо ни са чини мъничко, или по-малео отъ колкото е. На, да земемъ кржстѣтъ надъ нашата черкова: азъ сами видѣхъ когато го докараха на колата и когато го качиха на кровѣтъ; тогава той бѣше по-голѣмъ отъ единъ голѣмъ човѣкъ; а сега, като го погледнешъ, ти са чини, че е по-малакъ и отъ мене! А тоя кржстъ е само дваисетъ и петъ или триесетъ лахтека джлечъ отъ земята, и до толкова са е вече умалилъ; а какво щеше да бжде, ако го повдигнеме на двѣсте или на триста лахте високо? Тогава той и сжвсѣмъ изъ очите ни би са изгубилъ. А пакъ слянцето не е на сто или на двѣсте лахте отджлечено отъ земята, не е то и на хилядо лахте отджлечено, а на много милиона аршине. За това нѣщо е писано въ много книги, ми казваше нашиятъ ученикъ, а послѣ и дѣдо попъ ми каза сжщото. Ала да ви кажа право, азъ най-напредъ не твърде вѣрвахъ за тия нѣща ни на ученикътъ, ни на дѣда попа: „ами какъ, мислѣхъ си азъ, може човѣкъ да измѣри това мѣсто,